

Sygn. akt II UK 470/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku Z.W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.
przy udziale zainteresowanego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.
o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ua (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Z. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r. oddalił apelację Z. W., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Z..

Przedmiotem postępowania było prawo do zasiłku chorobowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w kolejnych decyzjach odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia z uwagi na wymóg określony w art. 4 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159). Sądy

zgodnie ustaliły, że wnioskodawca podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (kancelarii adwokackiej). W dniu 10 grudnia 2014 r. Z.W. zawarł umowę zlecenia z Z. Sp. z o.o. w Ż. na stanowisku prezesa zarządu. Wobec powyższego w dniu 23 grudnia 2014 r. wnioskodawca zawiesił działalność gospodarczą. Składki z tego tytułu zarówno na obowiązkowe, jak i dobrowolne ubezpieczenie chorobowe zostały uiszczone za cały miesiąc grudzień 2014 r. W oświadczeniu z dnia 22 grudnia 2014 r. skierowanym do zleceniodawcy Z.W. wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą i opłaca w pełnej wysokości składki na ubezpieczenie społeczne i w związku z powyższym nie wnosi o objęcie go składkami na ubezpieczenie społeczne z tytułu zawartej umowy zlecenia. Zainteresowany w dniu 22 grudnia 2014 r. zgłosił wnioskodawcę Z.W. do ubezpieczenia zdrowotnego. Oświadczeniem z dnia 26 stycznia 2015 r. skierowanym do Z. Sp. z o.o. w Ż. - Z.W. wniósł o objęcie go od miesiąca stycznia 2015 r. składką na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe z tytułu umowy zlecenia, w związku z zawieszeniem działalności gospodarczej. Wnioskodawca Z. W. został zgłoszony przez zainteresowanego ZGM Sp. z o.o. w Ż. do obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego, rentowego i wypadkowego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowemu w dniu 26 stycznia 2015 r. Jako datę objęcia ubezpieczeniami wskazano 1 stycznia 2015 r.

W tych okolicznościach faktycznych, Sąd drugiej instancji uznał, że w okresie od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. wnioskodawca nie miał tytułu ubezpieczenia, poza umową zlecenia, a skoro w ramach tej umowy wnioskodawca nie został zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego, to okres ten oznacza przerwę w ubezpieczeniu. W rezultacie, w chwili powstania niezdolności do pracy, to jest w dniu 2 kwietnia 2015 r. wnioskodawca nie legitymował się wymaganym 90 dniowym nieprzerwanym stażem ubezpieczenia chorobowego, a zatem zasiłek chorobowy mu nie przysługuje.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się wnioskodawca, zarzucił mu naruszenie art. 4 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 ustawy zasiłkowej i art. 473 § 1 k.p.c. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji z naruszeniem wymienionych przepisów prawa materialnego i przepisu

postępowania bez gruntownej analizy, wadliwie zebranego materiału dowodowego uznał, iż roszczenie o zasiłek chorobowy, nie znajdują uzasadnienia na gruncie bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa systemu ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, nie jest oczywiście uzasadniona.

Kategoria prawna, do której odwołuje się wnioskodawczyni, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Kierując się tą wytyczną, trzeba przypomnieć, że wnioskodawca, mimo opłacenia składki chorobowej do końca grudnia 2014 r., nie podlegał od dnia 23 grudnia 2014 r. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, gdyż, po pierwsze, zawiesił prowadzenie działalności pozarolniczej (kancelarii adwokackiej), a po drugie, ubezpieczeniem tym nie został objęty z racji umowy zlecenia. W tych okolicznościach faktycznych, przesądzonych przez Sady pierwszej i drugiej instancji, a z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążących Sąd Najwyższy, gołosłowne jest twierdzenie, że zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 ustawy zasiłkowej jest oczywiście uzasadniony.

Oddalenie wniosków dowodów z osobowych źródeł dowodowych dokonane zostało przez Sąd Rejonowy. Ma to znaczenie jeśli uwzględni się, że w postępowaniu kasacyjnym badane są wyłącznie naruszenia przepisów postępowania dokonane przez sąd odwoławczy. Wynika to z tego, że skarga kasacyjna wymierzona jest w orzeczenie sądu drugiej, a nie pierwszej instancji. Znaczy to tyle, że Sąd Okręgowy w Z. nie mógł naruszyć art. 473 § 1 k.p.c., a w

rezultacie podstawa ta nie świadczy o oczywistości nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł w niniejszej sprawie innych przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W konsekwencji, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.

as